

Anke, som derigennem kunde rejses imod det parlamentariske System. Det er muligt, men jeg ved ikke, om det ærede Medlem har tænkt sig at sætte et andet System i Stedet for dette. I saa Fald vilde det være oplysende, om det ærede Medlem vilde meddele os dette, om han mener, at noget i Øjeblikket i Europa herskende System skulde være muligt at sætte i Stedet for det her i Landet benyttede. Men jeg vil gerne ved et Par Eksempler spørge det ærede Medlem, hvordan han egentlig mener, at Rigsdagen kan stille sig overfor de Krav, der kommer.

Jeg har tilladt mig i Dag at forelægge et Lovforslag, som jeg lige har omtalt for det høje Ting, inden denne Forhandling begyndte, et Lovforslag, der gaar ud paa en Udgift paa $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. til Opførelse af et Toldpakhus. Jeg maatte efter den Henvendelse, der er kommet til Finansministeriet, efter samstemmende Anmodninger fra en Række af Kredse indenfor Handel og Industri, mene, at det var min Pligt at fremsætte Forslaget, at det er nødvendigt i Øjeblikket at skride til Opførelse af en saadan Bygning. Jeg kan naturligvis ikke paa nogen Maade paastaa, at Samfundet skulde lide overordentlig Skade, at Samfundets Grundpiller skulde rystes, hvis denne Bygning ikke blev opført, men jeg afventer, om man af Hensyn til den finansielle Situation, hvori jeg indrømmer, at $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. betyder meget, fra Rigsdagens Side overfor den Anmodning, der her er kommet, og som Finansministeren efter min Mening nødes til at gøre til sin, vil erklære: Nej, der er ikke Penge til det — eller om man modsat vil sige: Dette synes nødvendigt, og følgelig maa vi bevilge denne Udgift, uden at Finansministeren samtidig fremsætter Forslag til Dækning af den. $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. er jo næsten en Bagatel i vort Finanssystem i Øjeblikket, men jeg skulde tage meget fejl, om jeg ikke om kort Tid maa fremsætte for den høje Rigsdag et Forslag, som muligvis vil paaføre Staten en Merudgift paa 50 Mill. Kr., og da vil jeg gerne vide, om det, naar Tjenestemændene fremsætter Krav om større Lønning med deres Erklæring om, at det er dem umuligt at komme igennem, umuligt fra den laveste til den højeste — eller fra den lavest lønnede til den højest lønnede, maa jeg sige, for ikke at synes at ville betegne Personernes Karakter eller Rang —, kan tænkes, at man her fra den høje Rigsdags Side vil sige: Ja, det er meget muligt, at der er et saadant Krav fra Tjenestemændenes Side, og det er mu-

ligvis ogsaa i en vis Forstand nødvendigt, at man imødekommer det, men der er nu ikke Penge dertil, saa vi maa afvise det — eller man, hvad jeg tror, man nødes til, vil gaa ud fra, at her er Kravet, og her er Nødvendigheden, og saa maa man søge at faa Udgiften indpasset i vort Finanssystem. Mig skal det interessere overmaade meget, hvorledes man til den Tid vil stille sig. Hvorledes jeg vil stille mig dertil, ved jeg allerede, men der er ingen Grund for mig i Øjeblikket til at komme ind derpaa.

Jeg anfører kun disse to Eksempler, et forholdsvis ringe og et meget stort, for at vise, hvorledes Nødvendigheden melder sig, og hvorledes den synes at melde sig i en Række af Forslag, ligesom den for Resten ogsaa paa dette Tillægsbevillingslovforslag har meldt sig i en Række nye uhyre store Bevillinger, hvor det har været nødvendigt at bruge Pengene, uanset, hvor vanskeligt det var at skaffe Midlerne til Veje, eller paa hvilken Maade det skulde ske. Den gentagne Bebrejdelse mod mig, at jeg har været nødt til enten at skaffe den fornødne Indtægt eller, hvis Midlerne ikke forslog, ved Laan at skaffe Pengene, tager jeg mig let, fordi jeg sammen med alle Rigsdagens Partier, sammen med alle Rigsdagens Medlemmer har ment, at Udgiften var nødvendig, og følgelig maatte Indtægten skaffes til Veje. At dette i Fremtiden, i alt Fald en i Øjeblikket overskuelig Fremtid, vil blive det fremherskende ved Statens og ved Kommunerne finansielle Opgørelser, derom tvivler jeg ikke. Jeg tror derfor ikke, at man kan sammenstille dette med den private Mands Økonomi. Om den private Mand kan sætte Tæring efter Næring, er et Spørgsmaal; det er muligt, han er maaske ogsaa paa anden Maade Herre over sine Indtægter og Udgifter, end Staten kan være. Alligevel, naar vi nu tager Tjenestemanden som Eksempel: Har han saa kunnet sætte Tæring efter Næring, har han saa — vil man paastaa det — med den Indtægt, han havde, kunnet bestride sine Udgifter? Det, som vi hører fra Tusinder og atter Tusinder af Tjenestemænd, er det modsatte: de kan ikke sætte Tæring efter Næring, derfor kommer man til Staten og kræver en yderligere Lønning af Staten. Hvad skal saa Staten svare? Den kan ikke svare andet, synes jeg, end at vi maa yde dette Beløb, fordi det er umuligt for Tjenestemanden at komme ud af det med sin Løn, han maa have større Indtægt.

Ja, hvis Staten skal bestride den for-